

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. v. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 45

264—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—264

«Αἱ Ἰνδαίαι ἐρωτῶσι, ποῖος εἶναι ὁ Χριστός;»

Εἰς λόγον ὃν ἀρτίως ἐξεφώνησεν ἐν Καλλιούττῃ, ὁ Βαβυῦ Κεσκούδ Ἰούνδερ Ζέν, ὁ πεφωτισμένος οὗτος Ἰνδὸς ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας ὅσα ἐνυπάρχει ἐν τῷ Ἰησοῦ, εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς :

«Δὲν εἶμαι χριστιανός· οὐδεμία τῶν πολυαριθμῶν αἱρέσεων, αἵτινες τέμνουσι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐπέτρεπον εἰς τὴν πίστιν μου νὰ ταῦτισθῇ μετὰ τινος ἐξ αὐτῶν. Δὲν ἐγαλουχήθην ἐν χριστιανικαῖς ἀγκάλαις, οὐδὲ ἀνστράφην ὑπὸ χριστιανῶν διδασκάλων. Ἡ χώρα ἐν ἣ κατοικῶ δὲν εἶναι χριστιανικὴ χώρα, οὐδὲ ὁ οἶκος μου εἶναι οἶκος χριστιανοῦ. Στεροῦμαι γνώσεως τῆς Γραφῆς, οὐδὲ εἰμι ἔμπειρος εἰς ἐξήγησιν αὐτῆς· ἀλλ' ὅμως πρέπει νὰ λαλήσω περὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπη μου ἀναγκάζει με νὰ λαλήσω περὶ Αὐτοῦ. Ἐὰν ἑτέρα τις ἀπολογία ἐχρηιάζετο θὰ ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν σας εἰς τὴν σπουδαίαν καὶ ἀπαθῆ ἐρώτησιν τῶν Ἰνδιῶν. Μετὰ θερμότητος καὶ σπουδαιότητος ἐρωτῶσι— «Ποῖος εἶναι ὁ Χριστός;»

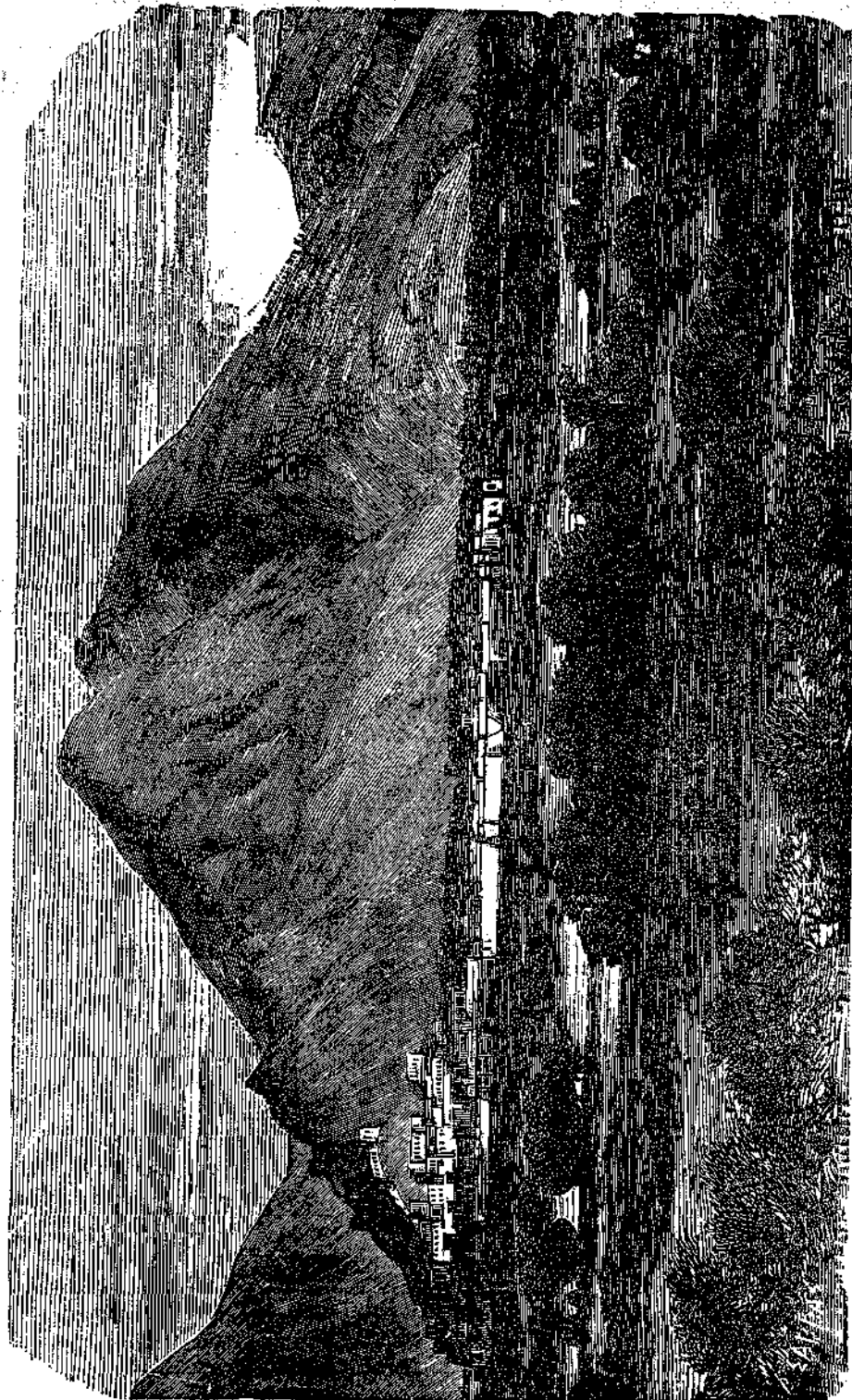
Διότι μήπως δὲν εἶναι νέος καὶ ἐπιθετικὸς ὁ πολιτισμὸς ὁ κερδαίνων τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἡμέρῃ τῇ ἡμέρῃ, καὶ ἔτος παρ' ἔτος, ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ ψυχῇ τοῦ λαοῦ; Μήπως χριστιανικαὶ ἰδέαι καὶ θεσμοὶ δὲν ριζοῦνται πανταχοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν Ἰνδιῶν; Μήπως χριστιανικὴ κυβέρνησις δὲν ἔλαβε κατοχὴν τῶν πόλεων, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν κωμῶν αὐτῆς, ὁμοῦ μετὰ τῶν λόφων καὶ πεδιάδων τῆς, τῶν ποταμῶν καὶ θαλασσῶν, τῶν οἰκιῶν καὶ ἐστιῶν τῆς, τῶν ἀπειρῶν αὐτῆς ἑκατομμυρίων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν; Ναι τὸ προβαῖνον κύμα ἰσχυρᾶς ἐπαναστάσεως, διευκόλυνε τὴν γῆν καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ παράδοχοι νεωτερισμοὶ καὶ μεταρρυθμίσεις διεισέρχονται τὰ μύχια τῆς καρδίας τῶν Ἰνδιῶν. Εὐλόγως ὅθεν δύναται ἡ Πατρίς μας νὰ ἐρωτήσῃ, «Ποῖος εἶναι αὐτός ὁ Χριστός;».

Ποῖος κυβερνᾷ τὰς Ἰνδίας; Ποία δύναμις ἀρχει ἐπὶ τῶν τυχῶν τῶν Ἰνδιῶν τὴν στιγμὴν ταύτην; Σφάλχετε ἐὰν νομίζετε ὅτι εἶναι ὁ λόρδος Αὐττων ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ, ἢ τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα τοῦ σὶρ Φριδερίκου Κάινς, ἐν τῷ στρατῷ, οἵτινες διευθύνουσι τὰς Ἰνδίας. Δὲν εἶναι ἡ πολιτικὴ, οὔτε ἡ διπλωματία, ἢ κρατήσασα στερεῶς τὰς τῶν Ἰνδῶν καρδίας. Δὲν εἶναι ἡ στίλβουσα λόγῃ, οὐδὲ τὸ πυρίπνουον τηλεβόλον, ἅτινα ἐπηρεάζουσι ἡμᾶς. . . . Οἱ στρατοὶ οὐδέποτε κατέκτησαν τὴν καρδίαν τοῦ ἔθνους. Ὅχι! Ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἐξασφαλίσητε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν τῶν Ἰνδιῶν, τοῦτο θὰ πράξητε διὰ τῆς ἐξασκήσεως πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἐπιρροῆς, καὶ οὕτω ἐγένετο καὶ ἐν Ἰνδία. Δὲν δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε ὅτι αἱ καρδίαι ἡμῶν συνεκινήθησαν, κατεκτήθησαν καὶ ὑπετάγησαν ὑπὸ ὑπερτέρας δυνάμεως. Ἡ δύναμις αὕτη εἶναι ὁ Χριστός! Ὁ Χριστὸς διοικεῖ τὰς Βρεττανικὰς Ἰνδίας, οὐχὶ δὲ ἡ Βρεττανικὴ Κυβέρνησις. Ἡ Ἀγγλία ἐπεμφεν ἡμῖν φοβερὰν ἠθικὴν δύναμιν ἐν τῷ βίῳ καὶ τῷ χαρακτῆρι τοῦ κραταιοῦ ἐκείνου προφήτου ἧτις νὰ κατακτήσῃ καὶ κρατήσῃ τῆς ἀπειρου ταύτης αυτοκρατορίας. Οὐδεὶς πλὴν τοῦ Ἰησοῦ ἐγένετο ποτὲ ἄξιος τοῦ λαμπροῦ καὶ πολυτίμου τούτου διαδήματος—τῶν Ἰνδιῶν—καὶ ὁ Χριστὸς θὰ τὸ λάβῃ.

Αἱ Ἰνδαίαι ἀπορροφῶσι μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸν νέον τοῦτον πολιτισμὸν, ὑποκύπτουσαι εἰς τὴν τρομερὰν αὐτοῦ ἐπιρροήν. Τῷ βρεττανικῷ στρατῷ, λέγω πάλιν, δὲν ἀνήκει ἡ τιμὴ ὅτι ἐκράτησε τῶν Ἰνδιῶν. Ἐὰν εἰς τινὰ στρατὸν ἀνήκει ποτὲ ἡ τιμὴ ἐκείνη, ὁ στρατὸς ἐκεῖνος εἶναι ὁ στρατὸς τῶν χριστιανῶν ἱεραποστόλων, ἐχόντων ἀήττητον ἀρχηγὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἡ ἀφοσίωσις αὐτῶν, ἡ αὐταπάρνησις, ἡ φιλανθρωπία, ἢ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη, ἢ ἀγάπη καὶ πίστις αὐτῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ταῦτα πάντα εὗρον, καὶ θέλουσιν εὐρίσκει, βαθεῖαν θέσιν ἐν τῇ εὐγνωμοσύνῃ τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν. Εἶναι περιττὸν εἰς ἐμὲ νὰ ἐξυμνήσω τοιούτους δεδωκεμασμένους φίλους καὶ

του Άβρου Λοδοβίκου. Ολίγες δε εκατοντάδες βημα-
των εκ της θέσεως όπου ἐκάθητο, ἐστάθη τὸ ἀντι-
πλοϊον νὰ λάβῃ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος φορτία τινά

«Αἰ! γέρον, με τὸν ὄραλον σκύλον», εἶπέ τις τῶν
ἐπιβατῶν, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ξανθός· «τὸν
πωλεῖς;»



Ἡ πόλις ΚΑΒΟΥΛΑ, Πρωτεύουσα τοῦ Ἀφγανιστάν.

ξύλων προετομωθέντων ὑπὸ τινός ἀποίκου ἐκεῖ πλη-
σίον κατοικοῦντος.

Ὁ Στέφανος ἐπόρευθη ἐκεῖ.

«Νὰ τὸν πωλήσω!» ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος· «Ὁχι!
δι' ἕλον τὸν κόσμον δὲν τὸν πωλῶ· ἐάν σου ἀρέσῃ
καὶ μοῦ ὑπόσχεσαι νὰ τὸν περιποιῆσαι», εἶπε βίπτων

βλέμμα ἐπὶ τοῦ Πόππου, ἱσταμένου ἐν μεγίστῃ ἀδη-
μονία πλησίον του, «σοὺ τὸν χαρίζω».

«Ἀλήθεια!» εἶπεν ὁ ξένος, ἐκπληγμένος ἄμ-
κα καὶ χαίρων, πρὸς δὲ τὸ μέγα καὶ μακρόμαλλον ζῶον
μεγάλως ἤρεσε. «Λοιπὸν!» ἀναχωρῶν διὰ τοῦ προσε-
χούς πλοίου ἐκ τῆς Νέας Ὁρλεάνης εἰς τὴν Ἀγγλίαν.
Σοὺ εἶναι ἀρκετὸν τὸ διάστημα τούτο;»

Ὁ Πόππου, κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ ἐλέγχου τῆς συ-
νειδήσεως, καὶ ἐντρομος ἐκ τῆς σιωπῆς τοῦ κυρίου
του, ἐφέρετο ἕως τότε παθητικῶς, ἀλλ' ἰδὼν τὸ με-
ταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πρώην κυρίου του βαθμηδὸν μυ-
κηνόμενον διάστημα, κατελήφθη ὑπὸ δεινοῦ τινος
προαισθήματος περὶ τῆς τύχης του, καὶ ἤρχισε νὰ ὀ-
λολύξῃ καὶ νὰ κλαίῃ, ὡς ποτε προσκαλῶν τὸν κύριόν



«Ἡ ἐλπίς ἡμῶν».

«Λάβε τον», εἶπεν ὁ Στέφανος καὶ ἀνεχώρησε.
Ταύτῃ τῇ στιγμῇ ἐσήμαινεν ὁ κώδων ἐπὶ τοῦ κατα-
στρώματος, ὁ δὲ Ἀγγλος ταχέως ἔδρασε τὸ βινόμακ-
τρόν του περὶ τὸν τράχηλον τοῦ παιθιγίου ζῶου, καὶ
μετ' οὐ πολὺ ἀπέπλευσαν.

του εἰς τὴν θήραν. Ἡ εὐγενὴς καρδιά τοῦ κυναγοῦ,
ἥτις ἀποχωρίζομένη τοῦ κυνὸς τοσαύτον ἐπόνεσε, δὲν
ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ στραφεῖς δ' εἰφώναξε.

«Πόππου! καλέ μου κύων, ἔλα ἐδῶ!» ὁ δὲ Πόπ-
που μετὰ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ὑλακτίσας ἠτοιμάζε-

και τὸ τέκνον του εἶχον περιπλέσθαι ἐπ' αὐτοῦ ὡς εἰς τελευταῖον ἐναγκαλισμόν. Θά τὸς σώσω! ἀνέκραξεν, εἶμαι καλὸς κολληθῆντής, θά τῶσω τοὺς φιλάτους μου! Ἐγὼ τὴν δυνάμιν ταύτην καὶ ἀρπάσας σχοινίων προσέδεσε τὴν γυναῖκα του εἰς τὸ πλευρόν του· διαπερᾶ ἔπειτα ἕτερον σχοινίον περὶ τὸ τέκνον του· ἀλλὰ μόλις ἤρχισε νὰ τὸ δένη καὶ αἱ σανίδες τοῦ καταστρώματος, αἵτινες ὑπεστήριζον τοὺς ναυαγούς ἀποσυντίθενται καὶ οἱ δυστυχεῖς καταβυθίζονται ὑπὸ τὰ κύματα.

Ὁ ἐπιτήδειος κολυμβητής μ' ὄλον τὸ διπλοῦν φορτίον του ἐπανέρχεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ διευθύνεται μετὰ ταχύτητος εἰς τὸ παράλιον, τὸ ὁποῖον μόλις διαβλέπει, ὅταν ἀφῆνης γιγαντιαῖον κύμα τὸν ὑψώνει μέχρι τῆς κορυφῆς του διὰ νὰ τὸν ἐπαναρρίψῃ ἔπειτα εἰς τὸ χάος τοῦ ἀντιθέτου μέρους. Ἐν τῇ τρομερᾷ δὲ ταύτῃ πάλῃ, ἐγκαρδιώνει ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τοὺς φιλάτους του καὶ αἰσθάνεται ἐαυτὸν ἰσχυρὸν ἵνα τοὺς φέρῃ.

Ἄλλ' ἀφῆνης ἡ ῥώμη του τὸν ἐγκαταλείπει· τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο πολυτίμων φορτίων ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις του! Νὰ ἐπιμεῖνῃ εἶναι ἀφευκτὸς ὁ θάνατος διὰ τοὺς τρεῖς! Πρέπει νὰ θυσιάσῃ ἢ τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο. Ν' ἀποφασίσῃ τὴν γυναῖκα του; Ὁχι, μυριάκις ὄχι! τὸ τέκνον τῶν; τὴν θελατικὴν μικρὰν κόρην τῶν; φοβερὰ ἐρώτησις! Ἄλλὰ στιγμὴ δισταγμοῦ εἶναι ἀδύνατος. Ἡ μήτηρ πρέπει νὰ σωθῇ. Πρέπει νὰ ἀποσπάσῃ τὸ μόλις περὶ τὸ ταλαιπώρου μικροῦ θυμάτος δεδεμένον σχοινίον, ν' ἀπωθήσῃ τὰ συντεταγμένα μικρά του δάκτυλα, τὰ ὁποῖα σφίγγουν τὸν ὦμον του καὶ ἀφήσῃ νὰ ὀλισθήσῃ τὸ παιδίον εἰς τὸ ἀφρώδες κύμα. . .

Τίς δύναται νὰ ζωγραφίσῃ τὴν φρίκην τῆς σπαραξικαρδίου καὶ φοβερᾶς ταύτης στιγμῆς; . .

Ἀκούων τις τὴν λυπηρὰν ταύτην ἱστορίαν σκέπτεται, ὅτι τοιοῦτος εἶναι ὁ ἄνθρωπος! Μ' ὄλην τὴν θερμὴν ἐπιθυμίαν, μ' ὄλην τὴν πρὸς τοὺς ἰδικούς του φιλοστοργίαν, μ' ὄλην τὴν μεγίστην προσπάθειαν τοῦ νὰ σώσῃ αὐτοὺς κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν τῶ ἐλείπει ἡ δύναμις.

Τοιοῦτος ὁμῶς δὲν εἶναι Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν. Ἐκεῖνος εἶναι Παντοδύναμος, Ἐκεῖνος μόνος δύναται νὰ εἴπῃ· Ἐγὼ εἶμι ὁ Θεὸς μετὰ δικαιοσύνης καὶ ὁ ἔχων πᾶσαν ἰσχύρ τοῦ σώζειν! Οὐδέποτε ψυχὴ προσκολληθεῖσα εἰς Ἐκεῖνον εὐρέθη ἀπωθουμένη. Οὐδέποτε ἡ χεὶρ τῆς πίστεως, ὅσον ἀδύνατος καὶ ἂν ᾖναι ἡ περιπτώσις τῆς θέλει χαλαρωθῇ. Οὐδέποτε ὁ ναυαγῆσας εἰς τὰ τεταραγμένα ὕδατα τῆς ἀμαρτίας δυστυχῆς, θέλει ἀπολοσθῇ ἐὰν ἐγκολπωθῇ τὸν Σωτῆρα.

Ὁ Ἰησοῦς κατῆλθεν ἐκ τοῦ θρόνου τῆς δόξης αὐτοῦ εἰς τὰ μικρὰ κύματα τοῦ κόσμου τούτου, ἵνα ζητῇ ἀκαταπαύστως τοὺς προσβαλλομένους ἀπὸ τὴν δύσλλαν, καὶ μὴ ἔχοντας πλέον ἐλπίδα. Ὁ ὑποκρατῶν τὸ σύμπαν βραχίων αὐτοῦ, ὑποστηρίζει ὡσαύτως τοὺς ἀφιερῶντας πᾶσαν τὴν ἐμπιστοσύνην των εἰς Ἐκεῖνον. «Δὲν θέλουσι ναυαγήσει ποτὲ, λέγει, καὶ οὐδεὶς θέλει

τοὺς ἀρπάσει ἐκ τῆς χειρὸς μου. Ἐγὼ εἶμι ὁ ζῶν καὶ ἐγενόμενον νεκρὸς, καὶ ἰδοὺ ζῶν εἶμι εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ Ἄδου καὶ τοῦ θανάτου». (Ἡσαίας λη'. Ἰωάν. Ἀποκάλ. 1, 18).

ΖΩΗ ΓΚΙΚΑ.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ

Ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τοῦ Ἰωάννου

Ἐν τινι συνεδριάσει τῆς Ἀκαδημίας πρὸ πέντε ἐτῶν, ὁ κ. Λεσπὴ ἀνεκρίθη ἐπὶ τῇ πληροφορίᾳ τῶν ἐκθέσεων τῶν γενομένων ὑπὸ τῶν μηχανικῶν του, ὅτι καθ' ἂν χρόνον οἱ Ἰσραηλίται ἀνεχώρησαν ἐξ Αἰγύπτου ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Μωϋσέως ἡ ἀμποτις καὶ ἡ παλιόροια τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ἐφθασε μέχρι τῶν προσόδων τοῦ Σαρακιμ, παρὰ τῇ Αἰμνῇ Τιμσάχ». Ἐὰν τοῦτο ἦναι ὀρθόν ἔπεται ὅτι τὸ μέρος ἐνθα οἱ Ἰσραηλίται διῆλθον τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν δὲν ἦτο πρὸς μεσημβρίαν, ἀλλὰ πρὸς βορρᾶν τῆς ἐνεστώσης ἄκρας τοῦ βορείου αὐτῆς βραχίονος. Ἐν τῇ ἐφημερίδι αὐτοῦ *Les Mondes*, ὁ Ἀββᾶς Μείγνε διέγραψε τὴν πορείαν τῶν τέκνων τοῦ Ἰσραὴλ καθ' ἐκάστην ἡμέραν, κατὰ τὰς νέας ταύτας πληροφορίας, καὶ ζητεῖ παρ' ὀλοκλήρου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἀφοῦ εἶναι ἤδη γνωστὸς ὁ τόπος ἐνθα οἱ Αἰγύπτιοι κατεποντίσθησαν με ἵππους καὶ ἀναβάτας, ἀμάξας καὶ πᾶσαν τὴν ἀποσκευὴν αὐτῶν νὰ συνισφέρωσι τὰ ἀναγκαῖα χρήματα ἄσπῳ γένωνται ἀνασκαφαὶ καὶ οὕτω τὰ λειψάνα τοῦ στρατοῦ τὸν ὁποῖον ὁ παντοδύναμος κατεπόντισε ἔλθωσιν εἰς φῶς. Ὁ σοφὸς Ἀββᾶς εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ἔργον ἐὰν κατορθώσῃ νὰ συναγάγῃ 300,000 φράγκων, ἀδιότι ἡ εὐρεσις τῶν λειψάνων τοῦ στρατοῦ τοῦ Φαραῶ θά ἦτον ἰσχυρὸς λόγος ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τῶν Ἱερῶν Γραφῶν».

ΠΟΙΚΙΛΑ

* Τα τέχνα τῶν πινόντων πνευματώδη ποτὰ γονέων, λέγει ὁ ἐν Παρισίοις Δρ. Μαρτῆν, γεννῶνται νευρικά. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ ἐκ 410 τέκνων πνευματοφλόγων γονέων 108 ἦσαν πινόντες ὡς ἑπὶ τοῦ ἐπιπέδου, καὶ 169 ἀπὸ τῶν ἑπὶ τῶν ὀβελίων.

* Ἡ παραγωγή ὀρολογίων παντὸς εἶδους ἀνέρχεται ἐτησίως εἰς τὴν ἀξίαν 200 ἑκατομμυρίων φράγκων.

* Οἱ Μογγόλοι ἐσβαθῶν τὸν ἀριθμὸν τῶν φονευθέντων ἔχθρων ἀποκόπτοντες τὸ δεξιὸν οὖς ἐκάστου τῶν νεκρῶν. Τὸ 1239 συνέθροισαν 270,000 ὄτα ἐπὶ τῶν πεδιάδων τῆς Ρωσίας, καὶ μετὰ τὴν ἐν Ἀσιγνιτῶν μάχην τὸ 1241 ἐπλήρωσαν ἐκ δεξίων ὄτων ἑννέα ὑπερμεγέθεις σάκκους.

Νέος, φοιτητῆς τοῦ Πανεπιστημίου ζητεῖ παραδόσεις ἐν τινι οἰκογενεῖᾳ ἀντὶ μόνης τῆς τροφῆς. Πληροφορίαι εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Ἀθηναίδος».